

Arrest

nr. 223 037 van 21 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 maart 2019 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 juni 2006, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. De minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 14 maart 2019 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Deze beslissing, die verzoeker op 19 maart 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Mijnheer

naam: [E.B.]
voornaam : [Y.]
[...]
nationaliteit: Marokko

Krachtens artikel 44bis§2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 04.12.2004 werd door de politie van Gent een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een winkeldiefstal waarbij u op heterdaad betrapt werd (PV nr. GE.55.LA.194402/04). Er werd u diezelfde dag nog een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 06.06.2005 werd u, na voorlegging van uw Marokkaans paspoort en een Spaans verblijfsdocument geldig van 21.01.2005 tot 20.01.2010, door de stad Gent een "Aankomstverklaring" (bijlage 3) afgegeven waarmee u tot 04.09.2005 in België kon verblijven.

Op 25.03.2006 trad u te Gent in het huwelijk met de Belgische [M.S.].

Op 31.03.2006 meldde u zich aan bij de stad Gent om u te laten inschrijven, er werd u een bijlage 15 afgegeven, dit attest dekte uw verblijf tot 14.04.2006.

Op 30.06.2006 diende u een "Aanvraag tot vestiging als echtgenoot" (bijlage 19) in en werd in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie.

Op 16.08.2006 werd u, in het kader van uw vestigingsaanvraag, een beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek betekend.

Op 30.11.2006 werd u ingeschreven in het bevolkingsregister.

Op 05.05.2009 bent u uit de echt gescheiden van [M.S.], deze echtscheiding werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand te Gent op 09.07.2009.

Op 06.11.2013 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Gent uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader en bendevorming.

Op 26.02.2014 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van 2 jaar over een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovingsmiddelen te hebben verkocht, te koop gesteld of afgeleverd, namelijk cocaïne met de omstandigheid dat de feiten daden van deelneming zijn aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan verdovingsmiddelen in bezit te hebben gehad of te hebben aangeschaft, namelijk cocaïne met de omstandigheid dat de feiten daden van deelneming zijn aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en aan verdovingsmiddelen voor persoonlijk gebruik in bezit te hebben gehad of aangeschaft, namelijk cocaïne (feiten herhaaldelijk gepleegd op niet nader te bepalen data in de periode van 01.07.2013 tot en met 24.10.2013).

Van 25.03.2014 tot 12.06.2014 werd u een strafonderbreking toegekend.

Op 25.09.2014 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 24.11.2015 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent bij verstek veroordeeld tot een geldboete van 60 euro verhoogd met vijftig decimes, aldus gebracht op 360 euro (vervangend rijverbod 30 dagen) en werd u vervallen verklaard van het recht alle motorvoertuigen te besturen gedurende een termijn van 15 dagen daar u zich schuldig had gemaakt aan als weggebruiker of bestuurder van een voertuig op de openbare weg, nagelaten te hebben zich te gedragen naar de verkeerstekens en wegmarkeringen, regelmatig naar de vorm, voldoende zichtbaar en overeenkomstig de voorschriften van het algemeen reglement op de politie van het wegverkeer aangebracht, namelijk een rood licht, met de omstandigheid dat u zich in staat van wettelijke herhaling bevond.

Op 29.11.2016 werd u aangehouden en werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Gent uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 30.06.2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar in staat van bijzondere herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verdoovingsmiddelen te hebben verkocht, te koop gesteld of afgeleverd, namelijk cocaïne en aan verdoovingsmiddelen in bezit te hebben gehad of aangeschaft, namelijk cocaïne (feiten meermaals gepleegd op niet nader te bepalen data In de periode van 01.12.2013 [sic.] tot en met 29.11.2016).

Op 16.01.2018 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 09.01.2019 werd u aangehouden en op 11.01.2019 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Gent uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

+++

Op 14.02.2019 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. Uit de vragenlijst die ingevuld werd op 20.02.2019 blijkt dat u Arabisch, Nederlands, Frans en Spaans kan spreken, lezen en/of schrijven; dat u sinds 2004 in België bent; dat u niet weet of u over een reisdocument beschikt; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u. voordat u in de gevangenis terecht kwam, woonachtig was [...] te 9000 Gent, alwaar u alleen woonde, dat er een huurcontract is op uw naam; dat u een duurzame relatie van meer dan 1 jaar heeft met [C.M.] [...] maar dat u niet wettelijk met haar samenwoont; dat uw moeder ([B.T.]), uw vader ([E.B.M.]), uw zussen ([E.B.K.] en [E.B.M.]), uw broer ([E.B.B.]; [...]), uw schoonzus ([S.]), uw tantes, uw nonkels, uw nichten en uw neven in België woonachtig zijn; dat u geen minderjarige kinderen heeft; dat u geen familie heeft in uw herkomstland; dat u geen duurzame relatie heeft in uw herkomstland; dat u geen schoolopleiding volgde in België maar dat u wel opleidingen deed via het OCMW; dat u veel interim jobs gehad heeft (fabrieken, bakkerij, restaurant); dat uw laatste job in 2010 bij Avia partner in de luchthaven van Zaventem was maar dat u niet meer in het bezit bent van het arbeidscontract of van loonfiches van die laatste job in 2010; dat u reeds gewerkt heeft in Spanje (slager, supermarkt) maar dat u geen arbeidscontract of loonfiches meer heeft; dat u in Spanje ook naar school geweest bent; dat u nog niet veroordeeld of opgesloten werd in een ander land dan België; dat u niet kan terugkeren naar uw herkomstland omdat u daar geen familie meer heeft, omdat iedereen daar weg is sinds u 8 jaar was, dat u er zelf ook bent vertrokken toen u 8 jaar oud was en dat heel uw familie in België woont.

U voegde volgende documenten toe; een "ontvangstbewijs van de aangifte van verblijfsverandering, voorzien bij Art. 7 par1, 2° lid van het K.B. van 16 juli 1992" d.d. 24.10.2018; een "Herinnering" n.a.v. een verschuldigd blijvend saldo; een "uitnodiging deelname Scala-screening" afgegeven door OCMW Gent d.d. 22.10.2018; "Scala-verslag"; betalingsbewijs A.Z. Jan Palfijn Gent d.d. 21.11.2018; brief "Betaal solidair uw zorgpremies voor de Vlaamse sociale bescherming" d.d. 07.11.2018; een tussentijdse factuur van Engie Electrabel d.d. 20.11.2018; een "parkeerbiljet"; een "Kennisgeving van een verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig" d.d. 11.09.2018 afgegeven door de luchtvaartpolitie Brussel-Nationaal en een bankafschrift.

+++

U werd reeds tweemaal correctioneel veroordeeld ten gevolge van inbreuken op de wetgeving inzake drugs (op 26.02.2014 en op 30.06.2017) en sinds 11.01.2019 staat u opnieuw onder aanhoudingsmandaat wegens drugsfeiten.

U handelde uit puur geldgewin. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t.

Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67),"

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent d.d. 26.02.2014 blijkt: "De beklaagden hebben zich stuk voor stuk schuldig gemaakt aan het verhandelen van cocaïne. Het verhandelen van cocaïne leidt tot ernstige gezondheidsrisico's bij de uiteindelijke druggebruiker waarvan voormelde beklaagden zich blijkbaar niet bewust zijn geweest. Zij lijken niet te (willen) beseffen welke gevolgen hun gedragingen kunnen hebben voor de uiteindelijke eindgebruiker en voor de maatschappij in het algemeen. Het is naar het oordeel van de rechtbank duidelijk dat de vereniging probeerde te voldoen aan de dagelijkse vraag van afnemers en dat de beklaagden dus niet sporadisch of bij gelegenheid dealden, maar wel binnen een concrete organisatie die in staat was om een deel van de cocaïnemarkt in de uitgang te bevoorraden en dit met het oog op gemakkelijk geldgewin, [...] Het strafonderzoek toont aan dat [Y.E.B.] een belangrijke taak had als leverancier van cocaïne binnen de vereniging. Puur en snel geldgewin is blijkbaar zijn enige drijfveer, waarbij hij onvoldoende normbesef toont [Y.E.B.] werd in het verleden reeds een aantal keren bij verstek veroordeeld wegens verkeersgerelateerde inbreuken "

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent d.d. 30.06.2017 blijkt: "Ook de vijftiende, de negentiende [u] en de twintigste beklaagde zijn overgegaan tot het verhandelen van cocaïne op de lokale Gentse markt, eveneens op frequente en relatief grote schaal"

Dergelijke feiten getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid zonder enige bekommernis voor de volksgezondheid, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare veiligheid. Gelet op het zeer lucratief karakter van de verkoop van drugs en gelet op uw strafrechtelijk verleden is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig.

Na twee vrij zware veroordelingen wegens inbreuken op de drugwetgeving staat u sinds 11.01.2019 alweer onder aanhoudingsmandaat wegens dergelijke inbreuken. Het gerechtelijk onderzoek is momenteel nog lopende doch blijkt uit het aanhoudingsmandaat: "De ernstige aanwijzingen van schuld ten laste van de in verdenkinggestelde [u] doen zich in deze zaak voor als volgt: er zijn de politionele vaststellingen waaronder de betrapting op heterdaad, het aantreffen van drugs in de wagen bestuurd door de in verdenkinggestelde alsook zijn er de bij de huiszoekingen aangetroffen weegschalen, drugs, verpakkingsmateriaal en cashgelden tevens is er de verklaring van afnemer A. en zijn er de druggereleateerde berichten op de GSM van in verdenkinggestelde en tot slot is er de eigen verklaring van de in verdenkinggestelde."

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u niet minder dan 10 veroordelingen door Politierechtbanken in verkeerszaken opgelopen hebt (op 23.12.2008, 27.04.2010, 25.11.2011, 31.05.2012, 16.12.2014, 19.06.2015, 03.09.2015, 17.03.2016, 10.03.2017 en op 19.05.2017) alsook 1 door de Correctionele Rechtbank (op 24.11.2015).

Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt. U staat totaal niet stil bij de mogelijke gevolgen van uw handelen.

Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De vaststelling dat u reeds meermaals correctioneel veroordeeld werd en nu wederom onder aanhoudingsmandaat staat, wijst er voorts op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

+++

U bent op 25.03.2006 gehuwd met de Belgische [M..S.], het is op basis van dit huwelijk dat u recht op verblijf in België verwierf. Op 05.05.2009 bent u uit de echt gescheiden van mevrouw [M.] deze echtscheiding werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand te Gent op 09.07.2009. Er werden geen kinderen geboren uit deze relatie.

U verklaarde dat u sinds meer dan één jaar een duurzame relatie heeft met [C.M.] ([...], Belgische) en dat jullie niet wettelijk samenwonen. Zij bezoekt u regelmatig in de gevangenis, U verschaft geen verdere details over deze relatie en legt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat deze relatie duurzaam en voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) te vallen.

Indien aangetoond zou zijn dat uw relatie weldegelijk van dien aard was dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt, quod non, kan opgemerkt worden dat het feit dat uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, niet maakt dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van herkomst of een derde land. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt.

Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat er in hoofde van uw partner sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen uitbouwen. Mevrouw had van bij het begin van jullie relatie op de hoogte kunnen zijn van uw strafrechtelijk verleden (tenzij u dit voor haar verborg) en diende te beseffen dat, indien u uw drugsactiviteiten verder zou zetten, dit mogelijkwijze gevolgen zou hebben voor uw recht op verblijf in België.

Uw partner kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden.

U gaf daarnaast ook aan dat uw moeder ([B.T.] [...], Belgische nationaliteit sinds 22.04.2016), uw vader ([E.B.M.M.] [...], Belgische nationaliteit sinds 15.07.2015), uw zussen [E.B.K.] [...], Belgische nationaliteit sinds 21.05.2013; [E.B.M.] [...], F-kaart geldig tot 08.07.2020), uw broer ([E.B.B.] [...],

Belgische nationaliteit sinds 11.02.2005), uw schoonzus ([B.S.] [...], Belgische nationaliteit), alsook uw tantes, nonkels, neven en nichten allen in België woonachtig zijn. Uw broer [B.] bezoekt u soms in de gevangenissen. Het kerngezin is in feite beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen alsook de relatie met andere naaste familieleden, valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. In casu moet worden vastgesteld dat u geboren werd op 01.07.1984 en dat u momenteel dus ruim 34 jaar oud bent. Uw leeftijd laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat moet worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie kan niet vastgesteld worden, u legt immers geen enkel stuk voor dat het tegendeel kan bewijzen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM met één van deze familieleden niet aangetoond.

Uw familieleden kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Marokko dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Dat het onderhouden van de contacten met uw familie moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen te wijten aan uw eigen crimineel gedrag. Na uw eerste veroordeling had u ervoor kunnen kiezen om op het rechte pad te blijven en ver weg te blijven van het drugsmilieu, maar dat deed u niet en u maakte u opnieuw schuldig aan vergelijkbare feiten. Amper een jaar na uw vrijlating staat u weer onder aanhoudingsmandaat voor inbreuken op de drugswetgeving, u lijkt niet bereid deze criminele en lucratieve levenswijze te verruilen voor een leven zonder criminaliteit. Uit de belangenafweging blijkt dan ook dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan uw persoonlijke en familiebelangen.

+++

U verblijft inmiddels een dertiental jaar in België. Gelet op uw verblijf in het Rijk kan weliswaar worden aangenomen dat u banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Wat uw werkverleden in België betreft, dient er op gewezen te worden dat u slechts sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. Slechts één officiële tewerkstelling, bij Aviapartner Belgium NV., was van ietwat langere duur (van 10.09.2007 tot 20.11.2008). Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar makkelijk geldgewin aan. Gelet op uw persoonlijke gedragingen lijkt het niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u lijkt immers niet tevreden met wat u op legale wijze kan verdienen en lijkt de voorkeur te geven aan de meer lucratieve drughandel. De beperkte officiële en zeer korte tewerkstellingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met België.

Het wordt niet betwist dat het opnieuw opbouwen van uw leven in Marokko aanpassingen zal vereisen. U verklaarde dat u Marokko verliet toen u 8 jaar oud was, desondanks kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met uw herkomstland. Zo spreekt u bijvoorbeeld Arabisch en uit uw administratief dossier blijkt dat u minstens op 08.07.2016 naar Marokko ging en er op 17.08.2016 weer wegging. En hoewel een deel van uw familie in België woonachtig is, kan evenmin zonder meer aangenomen worden dat u helemaal geen familie of kennissen meer zou hebben in Marokko. Ook blijkt niet dat uw familie in België u bij het heropbouwen van uw leven in Marokko niet zou kunnen ondersteunen, door financiële steun en eventueel ook door het aanspreken van familieleden en/of vrienden of kennissen die zij nog hebben in het herkomstland.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid of met betrekking tot de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 28.3 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en van de materiële motiveringsverplichting.

Zijn betoog luidt als volgt:

"II.1.1. Verzoeker is van mening dat de beslissing tot beëindiging van verblijf verkeerde[...]lijk op artikel 44bis, §2 van de Wet van 15 december 1980 werd gebaseerd.

Artikel 44bis, §2 van de Wet van 15 december 1980 luidt immers als volgt:

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Volgens de verwerende partij zijn "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" aldus voldoende om het verblijf van de verzoeker te kunnen beëindigen.

Dit klopt echter niet.

De verzoeker heeft meer dan 10 jaar verblijf in België.

In dat geval luidt artikel 28.3 van de RICHTLIJN 2004/38/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG als volgt:

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

II.1.2. Artikel 28.3 van bovenvermelde richtlijn werd echter niet op correcte wijze omgezet in de Belgische wetgeving.

Artikel 44bis, §3 Van de Wet van 15 december 1980 luidt immers als volgt:

3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1 ° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben

verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

Artikel 44bis, §3 van de Wet van 15 december 1980, dat de omzetting vormt van artikel 28.3 van bovenvermelde richtlijn, heeft het enkel over "Burgers van de Unie".

Er wordt niet gesproken over hun familieleden, dit in tegenstelling tot artikel 28.3 van bovenvermelde richtlijn.

II.1.3. Aldus werd artikel 28.3 van bovenvermelde richtlijn niet correct omgezet in de Belgische rechtsorde.

Conform artikel 40 van bovenvermelde richtlijn dienden haar bepalingen te worden omgezet uiterlijk op 30 april 2006. Aangezien dit niet correcte wijze gebeurde, heeft artikel 28.3 van bovenvermelde richtlijn thans rechtstreekse werking.

De rechtstreekse werking is een term uit het recht van de Europese Unie. Door deze werking kunnen particulieren zich bij een beroep op een nationale of Europese rechterlijke instantie rechtstreeks op een Europese rechtsregel beroepen, ongeacht het bestaan van regelgeving in het nationale recht. De aangesloten landen hoeven de betrokken Europese rechtsregel zelfs niet eens in hun nationale rechtsorde te hebben opgenomen.

Dit basisbeginsel van het Europese recht werd door het Hof van Justitie van de Europese Unie vastgelegd in het Van Gend en Loos- arrest van 5 februari 1963. Het is de bedoeling dat het beginsel van de rechtstreekse werking de toepasselijkheid en de doelmatigheid van het Europese recht in de landen van de Europese Unie waarborgt. De rechtstreekse werking van een rechtshandeling geldt slechts voor de betrekkingen tussen een particulier en een land van de Europese Unie en eventueel ook tussen particulieren onderling.

Er zijn wel een aantal voorwaarden waaraan moet worden voldaan, wil een Europese rechtshandeling rechtstreeks van toepassing zijn. Als voorwaarde geldt bijvoorbeeld dat de verplichtingen nauwkeurig, duidelijk en onvoorwaardelijk zijn en geen aanvullende maatregelen vereisen, niet op nationaal of Europees niveau.

In casu kan dit laatste alvast niet betwist worden.

Artikel 28.3 van bovenvermelde richtlijn was zo duidelijk dat het quasi letterlijk werd omgezet in Belgisch recht. Alleen werd "of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit" weggelaten bij de omzetting. In casu wordt door de verwerende partij evenmin betwist dat de verzoeker niet tien jaar verblijf zou hebben gehad in België. Zij spreekt immers over ononderbroken verblijf sinds 2006.

II.1.4. Aldus is de verwerende partij er ten onrechte van uit gegaan dat "ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid" voldoende zouden zijn om het verblijfsrecht van de verzoeker te beëindigen.

"Ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" kunnen niet gelijkgesteld worden met "dwingende redenen van openbare veiligheid".

Dwingende redenen van openbare veiligheid onderscheiden zich van andere, al dan niet ernstige, redenen van openbare veiligheid. Deze exceptie kan enkel gebruikt worden in uitzonderlijke omstandigheden. Zoals artikel 28.3 van bovenvermelde richtlijn duidelijk maakt hebben de lidstaten een beetje beleidsruimte inzake de als "dwingende redenen van openbare veiligheid" te kwalificeren feiten.

Net zoals niet a priori kan worden uitgesloten dat de door de verwerende partij aangehaalde feiten kwalificeren als "dwingende redenen van openbare veiligheid", kan evenmin worden uitgesloten dat ze dit niet doen. Daar ligt een zekere discretionaire bevoegdheid voor de verwerende partij die geval per geval dient te beoordelen.

Ook in de memorie van toelichting bij artikel 44bis VW wordt dit letterlijk zo aangegeven (zie Parl. St. Kamer, Doc 54, 2215/001, p. 23 -24):

De "ernstige redenen" vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen, en de "dwingende redenen" vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip "ernstige redenen" breder is dan het begrip "dwingende redenen" (arrest P.I., 22 mei 2012, C- 348/09, EU:C:2012:300, punt 19, en vermelde rechtspraak).

(...)

Wanneer zij overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, moet de bevoegde overheid dus, geval per geval, nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort.

Verwerende partij had in casu moeten nagaan of de aangehaalde misdrijven in casu, rekening houdend met alle specifieke elementen van dit dossier, dwingende redenen van openbare veiligheid uitmaken die een beëindiging van het verblijf verantwoorden.

De Raad, met haar marginale toetsingsbevoegdheid, kan deze appreciatie niet in haar plaats maken.

In casu heeft de verwerende partij echter enkel onderzocht over er "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" voorhanden waren.

De bestreden beslissing is dan ook onherroepelijk gevestigd.

II.1.5. Indien de verwerende partij zou menen terecht toepassing gemaakt te hebben van artikel 44bis, §2 van de Wet van 15 december 1980, dan had, gelet op de verstrekende gevolgen van onderhavige beslissing, minstens verwacht kunnen worden dat hieromtrent zou worden gemotiveerd, quod non in casu.

In casu werden artikel 28.3 van de RICHTLIJN 2004/38/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting manifest geschonden;”

3.1.2.1. De Raad wijst erop dat artikel 44bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinqüies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 44bis, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, waarop verzoeker zich beroept, heeft dus enkel betrekking op burgers van de Unie en het staat niet ter discussie dat verzoeker – die de Marokkaanse nationaliteit heeft – geen burger van de Unie is. Waar verzoeker opmerkt dat artikel 28, derde lid van richtlijn 2004/38/EG, dat door artikel 44bis van de Vreemdelingenwet werd omgezet in de Belgische regelgeving, spreekt van *"burgers van de Unie of hun familieleden"*, wijst de Raad op de rectificatie van deze bepaling van de richtlijn die op 6 februari 2019 is verschenen in het Publicatieblad van de Europese Unie (Pb.L. 6 februari 2019, afl. 34, 10). Hierbij werd de volgende rechtzetting doorgevoerd:

"Bladzijde 115, artikel 28, lid 3:

in plaats van:

„3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:"

lezen:

„3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:" (eigen onderlijning)

Hiermee werd de Nederlandstalige versie van deze bepaling van richtlijn 2004/38/EG in lijn gebracht met de andere taalversies van deze bepaling in de richtlijn, waarin duidelijk is voorzien dat de verhoogde bescherming van *"dwingende redenen van openbare veiligheid"* enkel geldt voor de burgers van de Unie, en dus niet voor hun familieleden.

Verzoekers betoog is schijnbaar gebaseerd op de oude tekst van artikel 28, derde lid van de richtlijn 2004/38/EG waarin een vertaalfout was geslopen die ondertussen is rechtgezet. Hij kan, gezien voorgaande vaststelling, niet worden gevolgd in zijn betoog dat artikel 44bis, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet een incorrecte omzetting is van artikel 28, derde lid van de richtlijn 2004/38/EG en deze nationale wetsbepaling derhalve buiten beschouwing moet worden gelaten.

Verweerder kon dan ook zonder schending van de richtlijn 2004/38/EG vaststellen dat verzoeker, als familielid van een Unieburger, onder de toepassing viel van artikel 44bis, § 2, van de Vreemdelingenwet en het verblijf op die rechtsgrond beëindigen om *"ernstige"* redenen van openbare orde.

Aangezien verzoeker niet aantoont dat artikel 28, derde lid van de richtlijn 2004/38/EG niet correct of niet op toereikende wijze is omgezet, kan hij niet op ontvankelijke wijze de schending van deze bepaling van de richtlijn aanvoeren (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877).

3.1.2.2. De uiteenzetting van verzoeker in zijn eerste middel laat daarnaast niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 44bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest

van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsverplichting.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"II.2.1. In het onmogelijke geval de Raad van oordeel zijn dat correct toepassing werd gemaakt van artikel 44bis, §2 VW, meent de verzoeker dat niet alle elementen uit zijn dossier op correcte wijze werden geapprecieerd door de verwerende partij.

Artikel 44bis, §2 VW luidt als volgt:

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quiquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

De in de beslissing aangehaalde feiten worden niet betwist door de verzoeker, die echter zelf ook een drugsprobleem heeft, waarmee hij al jaren worstelt, waardoor hij in de problemen komt. Aldus is verzoeker zelf in zekere zin ook een slachtoffer van drugs, en niet louter "dader" zoals hij wordt voorgesteld door de verwerende partij. Hij handelde aldus niet uit "puur geldgewin", maar ook om aan zijn eigen verslavingsnoden te kunnen voldoen.

Wel kan bovenvermeld artikel [...] maar worden toegepast wanneer eerst toepassing werd gemaakt van artikel 44bis, §4 VW:

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.]

Bij een beëindiging van een verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet derhalve rekening worden gehouden met de grondrechten. Dit volgt niet enkel uit het gegeven dat artikel 8 van het EVRM als hogere norm primeert op de vreemdelingenwet. De artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet, als omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG, bevatten immers eveneens een aantal waarborgen die moeten worden nageleefd wanneer de Minister overweegt een verblijfsrecht te beëindigen omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Deze waarborgen weerspiegelen de vereisten die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Een correcte toepassing van voormelde artikelen uit de vreemdelingenwet, conform de rechtspraak van het HvJ, garandeert derhalve dat grondrechten in rekening worden gebracht.

Bovenstaande wordt ook bevestigd in de voorbereidende werken: "Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of veranderende behandeling." (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 18).

Wanneer de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet worden toegepast in situaties waar er een aanknopingspunt is met het Unierecht, hetgeen hier ook het geval is aangezien het duurzaam verblijfsrecht wordt beëindigd van een familielid van een burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, moet dus rekening worden gehouden met de relevante rechtspraak van het HvJ en het EHRM aangaande het recht op bescherming van het gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van een duurzaam verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, §51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst. Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De door de wet voorgestelde criteria lopen in grote mate gelijk met deze voorgesteld door het EHRM in het arrest Boultif t. Zwitserland²³⁴, en later verrijkt in Üner t. Nederland. In beide zaken moet het EHRM nagaan of een vrijheidsbeperkende maatregel (weigering tot verlenging van verblijfskaart en besluit tot verwijdering) geen schending uitmaakt op het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven.

Een toetsing aan artikel 8 EVRM vereist een gelijkaardige proportionaliteitstoets als deze uit de Burgerschapsrichtlijn. Het EHRM moet nagaan of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving door een afweging te maken tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling, in casu de openbare veiligheid, anderzijds. In het arrest Boultif introduceert het EHRM een reeks criteria:

"In assessing the relevant criteria in such a case the Court will consider the nature and seriousness of the offence committed by the applicant; the duration of the applicant's stay in the country from which he is going to be expelled; the time which has elapsed since the commission of the offence and the applicant's conduct during that period; the nationalities of the various persons concerned; the applicant's family situation, such as the length of the marriage; other factors revealing whether the couple lead a real and genuine family life; whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into the family relationship; and whether there are children in the marriage

II.2.2. In casu zijn er minstens twee zaken in de belangenafweging waar de verwerende partij onvoldoende rekening mee heeft gehouden:

1/ de verzoeker kan geen Arabisch schrijven. In geval van terugkeer is hij aldus analfabeet in Marokko. Hij kwam op zijn 8ste in Spanje aan en genoot dus enkel Spaans onderwijs.

[...]

Het louter spreken van Arabisch is niet voldoende om dagdagelijks zijn plan te kunnen trekken in een land waar de verzoeker sinds zijn 8ste niet meer gewoond heeft. Verzoeker wordt veroordeeld tot de bedelstaf door de verwerende partij.

Op gratuite wijze gaat de verwerende partij er bovendien van uit dat hij daar nog wel familie "of kennissen" zal hebben die staan te springen om hem te helpen indien hij daar 'uitgeschud' toekomt.

Nochtans verklaarde de verzoeker duidelijk in zijn gehoorverslag dd. 14/02/2019:

[...]

De verzoeker maakt aldus duidelijk, in de mate van het mogelijke want het formulier geeft haar nauwelijks plaats, dat haar gehele familie thans in België woont.

Hij heeft op 8-jarige leeftijd Marokko verlaten. De veronderstelling dat er in Marokko nog "familie en kennissen" moeten zijn die hem zullen helpen bij aankomst, is dus op niets gefundeerd en bijgevolg een gratuite motivering louter pour 'les besoins de la cause'.

2/ de partner van verzoeker heeft geen enkele band met Marokko (zij is immers Belgische van Turkse origine). Zij werkt thans ook in België, dus er kan van haar moeilijk verwacht worden dat zij verzoeker naar Marokko volgt. Bovendien kan zij geen Arabisch lezen of spreken, de verzoeker communiceert dan ook in het Nederlands met haar.

De motivering van de verwerende partij op dat vlak is dan ook compleet nietszeggend:

[...]

De relatie van de verzoeker is momenteel immers helemaal niet 'grensoverschrijdend'. Ze zou dat echter wel worden als de bestreden beslissing wordt uitgevoerd.

De vragenlijst van de verwerende partij is beperkt qua aantal vragen, dus er kan de verzoeker moeilijk verweten worden niet verteld te hebben dat zijn partner in België werkt en geen enkele binding met Marokko heeft!

Het is inderdaad eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt, doch de verzoeker vraagt zich af wat de pertinentie van deze motivering is - dit in het licht van zijn relatie, die ontstaan is in België, tussen een Belgische vrouw en hemzelf, met duurzaam verblijfsrecht alhier en aldus tot op heden geen grensoverschrijdend element bevat.

Vandaag, de dag van de opmaak van dit verzoekschrift, werd de verzoeker door de correctionele rechtbank veroordeeld voor de laatst gepleegde feiten tot 3 jaar, waarvan 2 jaar met probatie-uitstel. Een van de cruciale voorwaarden is het zich residentieel laten behandelen voor zijn drugsprobleem. Bij een repatriëring naar Marokko zal dit aldus niet mogelijk zijn. De beslissing werd aldus overhaast genomen - de verwerende partij had minstens het vonnis van de correctionele rechtbank kunnen afwachten alvorens de ernst van de feiten te evalueren - en zorgt er ook nog eens voor dat hij zijn probatievoorwaarden niet zal kunnen naleven en, erger nog, met een drugsprobleem in Marokko zal toekomen, alwaar hij volledig op zichzelf zal zijn aangewezen.

Nochtans zou ook de verwerende partij er rekening mee moeten houden (net zoals de rechtbank deed in de bepaling van de strafmaat en de probatie-voorwaarden) dat het overwinnen van een verslavingsproblematiek geen sinecure is. Zij stuurt verzoeker aldus terug naar Marokko, wetende dat hij met een probleem zit dat tevens een groot gevaar voor zijn eigen gezondheid vormt en waarvoor professionele hulp nodig is. Zijn eigen gezondheid is aldus wel degelijk in het gedrang.

Aldus werden artikel 8 EVRM, artikel 44bis, §2 en §4 VW, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting tevens geschonden. De belangenafweging is niet op correcte wijze gebeurd en aldus mocht artikel 44bis, §2 VW in casu niet worden toegepast.

II.2.3. Daar komt nog eens bij dat de verzoeker, n.a.v. de geplande beëindiging van zijn verblijf door de verwerende partij, niet correct werd ingelicht over wat de verwerende partij nu precies zinnens was te doen.

Zo vermeldt de inleiding bij de vragenlijst:

["]De mogelijkheid bestaat dat uw recht op verblijf wordt ingetrokken en dat men u de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode onttrekt.

Deze beslissing wordt genomen op grond van redenen van openbare orde.

Het intrekken van het verblijf en de duur van het inreisverbod hangt van uw persoonlijke situatie af. Het is dus in uw belang om op een correcte en complete wijze deze vragenlijst te beantwoorden indien uw recht op verblijf ingetrokken wordt, zal u automatisch in illegaal verblijf in België zijn en kan dus een verwijderingsmaatregel met inreisverbod jegens u genomen worden.["]

Vooreerst kan de verwerende partij, in tegenstelling tot wat zij in de inleiding bij de vragenlijst voorhoudt, het verblijf van de verzoeker niet intrekken ('ex tunc').

Het gaat over een beëindiging van het verblijfsrecht ('ex nunc'). Bovendien is het begrip "redenen van openbare orde" bijzonder vaag. In casu betreft het niet zomaar "redenen van openbare orde", doch alleen "dwingende redenen van openbare veiligheid" (cf. eerste middel), dan wel "alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" (cf. tweede middel).

Geen enkele wettelijke bepaling wordt vermeld waarop de verwerende partij de "intrekking" van het verblijf zal baseren.

De verzoeker kon aldus niet weten dat de verwerende partij van plan was artikel 44bis VW toe te passen. Dit artikel heeft het immers nergens over "intrekking" van verblijf. Had hij dit geweten, dan had hij beter kunnen anticiperen op de beslissing die de verwerende partij voornemens was te nemen (moeilijkheid partner om in Marokko te leven, afwezigheid van familie en kennissen in Marokko, nood aan ontwenningbehandeling, ...)

Zodoende was de verzoeker onvoldoende geïnformeerd over wat de verwerende partij nu precies van plan was en welke elementen aldus belangrijk zouden zijn in zijn verweer (via de vragenlijst).

Nochtans mag men van de verwerende partij wel verwachten dat zij, alvorens zij overgaat tot een dergelijke ernstige maatregel (beëindiging verblijf) na meer dan 13 jaar, over de wetsbepaling waarop zij zich meent te kunnen baseren.

Aldus werd het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest Grondrechten van de Europese Unie en tevens een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden, aangezien de verzoeker niet correct werd ingelicht over de precieze intenties van de verwerende partij.”

3.2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 44bis §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet inuncto de materiële motiveringsplicht stelt de Raad vast dat verzoeker de door verweerder in de bestreden beslissing opgesomde herhaalde inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen niet betwist en dat het niet kennelijk onredelijk is om, op basis van de aard en het herhaald karakter van de door verzoeker gepleegde inbreuken op deze wetgeving te concluderen dat hij *“een gevaarlijke ingesteldheid [heeft] zonder enige bekommernis voor de volksgezondheid, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare orde”*. Het staat ook niet ter discussie dat verzoeker tien veroordelingen door politierechtbanken en één correctionele veroordeling wegens verkeerinbreuken opliep. Verweerder kon op basis hiervan in redelijkheid oordelen dat verzoeker een *“gebrek aan respect voor de wet”* heeft. Het is tevens niet incorrect om, gelet op de verschillende strafbare feiten die verzoeker pleegde, te stellen dat hij *“zich boven de wet verheven voelt”*, dat hij niet stilstaat bij de gevolgen van zijn handelen en dat zijn *“gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden”*, dat hij *“niet schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is”*, dat *“uit [zijn] persoonlijk handelen [...] een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren [komt] waardoor het niet uit te sluiten valt dat [hij] dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen”*, dat *“de maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan”* en dat *“verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving”*, zodat toepassing kan worden gemaakt van artikel 44bis, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat hij niet louter uit puur geldgewin handelde, doch ook om aan zijn eigen verslavingsnoden te kunnen voldoen doet hieraan geen afbreuk. Het feit dat verzoeker zich nu zelf als *“slachtoffer van drugs”* poogt voor te stellen vormt slechts de bevestiging van verweerders standpunt dat hij zijn verantwoordelijkheid niet onder ogen wenst te zien.

Waar verzoeker daarnaast aangeeft dat verweerder, gezien de artikelen 44bis, § 4 en 45 van de Vreemdelingenwet, in ieder geval slechts kan overgaan tot de beëindiging van zijn verblijfsrecht nadat zijn persoonlijke situatie in aanmerking werd genomen en de nodige aandacht werd besteed aan zijn grondrechten moet worden geduïd dat een eenvoudige lezing van de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing leert dat verweerder deze verplichting heeft gerespecteerd.

Verzoeker erkent bovendien in zijn verzoekschrift dat verweerder een belangenafweging doorvoerde. Hij meent evenwel dat verweerder onterecht twee gegevens niet in aanmerking heeft genomen.

In eerste instantie houdt verzoeker voor dat verweerder uit het oog verloor dat hij geen Arabisch kan schrijven. Het gegeven dat verzoeker de Arabische taal alleen kan spreken en niet zou kunnen schrijven laat evenwel niet toe te concluderen dat hij niet zou kunnen functioneren in zijn land van herkomst en dat hij tot de bedelstaf wordt veroordeeld. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker, in antwoord op de vragen die hem werden gesteld omtrent zijn beroepsloopbaan, aangaf voorheen bij een slager, bij een supermarkt, in fabrieken, in een bakkerij, in een restaurant en bij een bagageafhandelaar te hebben gewerkt en dus voornamelijk handenarbeid te hebben gedaan, waarbij zijn schrijfvaardigheid minder relevant is. Verzoeker, die reeds verschillende talen diende aan te leren, toont ook niet aan dat hij niet op korte termijn Arabisch kan leren schrijven indien hij dit vereist acht om in Marokko – een land waar trouwens ook de Franse taal, die verzoeker volgens zijn verklaringen beheerst, veel wordt gebruikt – vlotter te kunnen functioneren. Er blijkt dan ook niet dat verweerder door niet dieper in te gaan op de Arabische schrijfvaardigheid van verzoeker een relevant gegeven over het hoofd heeft gezien.

Verzoeker gaat met zijn betoog dat verweerder er gratis van uitgaat dat vrienden of kennissen hem in Marokko zullen steunen tevens voorbij aan het feit dat verweerder in eerste instantie stelde dat verzoeker vierendertig jaar oud is en op die leeftijd wordt verondersteld om een zelfstandig leven te kunnen leiden en in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Verweerder heeft ook verwezen naar de mogelijkheid dat zijn familieleden in België hem zouden kunnen ondersteunen bij het heropbouwen van

een leven in Marokko. Verzoekers kritiek is dan ook gericht op een overtollige overweging in de bestreden beslissing en deze kan dus niet leiden tot de vernietiging van deze beslissing.

In tweede instantie stelt verzoeker dat zijn vriendin geen enkele band met Marokko heeft en dat moeilijk kan worden verwacht dat zij hem volgt naar dat land, nu zij in België werkt en zij het Arabisch niet beheerst. Hij voert aan dat verweerders uiteenzetting over een grensoverschrijdende relatie niet dienstig is, aangezien er heden nog geen sprake is van een grensoverschrijdende situatie. Verweerder heeft echter allereerst, op correcte gronden, geduid dat verzoeker en de vriendin naar wie hij verwijst niet wettelijk samenwonen en dat geenszins blijkt dat de relatie die hij met deze vrouw heeft duurzaam en voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen. Verweerder heeft in subsidiaire orde gesteld dat indien verzoekers relatie met de Belgische vrouw naar wie hij verwijst toch onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen – hetgeen niet bewezen is – er in ieder geval geen stukken werden aangebracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er een onoverkomelijke hinderpaal zou zijn om een normaal en effectief gezinsleven in Marokko of elders uit te bouwen. Verweerder heeft tevens gesteld dat verzoekers partner er ook kan voor opteren om de relatie verder *“te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar [verzoeker] verblijft.”* Verweerder heeft voorts gesteld dat, op basis van artikel 8, tweede lid van de Vreemdelingenwet, de inbreuk in het privé-, gezins- en familieleven hoe dan ook is toegelaten gelet op de bedreiging die verzoeker vormt voor de openbare orde en de openbare veiligheid. Verweerder heeft duidelijk rekening gehouden met de relatie die verzoeker stelt te hebben met een Belgische vrouw en de toelichtingen die verzoeker verstrekt laten niet toe te besluiten dat geen deugdelijke belangenafweging werd doorgevoerd. De beschouwingen van verzoeker omtrent het actueel niet bestaan van een grensoverschrijdende relatie geven geen aanleiding tot het besluit dat verweerder kennelijk onredelijk optrad of geen gepaste belangenafweging doorvoerde. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat het niet incorrect is om in een beslissing die ertoe zal leiden dat twee personen niet langer samen in België zullen kunnen verblijven reeds overwegingen inzake een grensoverschrijdende relatie op te nemen.

Er dient daarnaast op te worden gewezen dat verweerder bij zijn belangenafweging uiteraard geen rekening kon houden met de voorwaarden die de strafrechter, nadat de bestreden beslissing was genomen, bepaalde opdat verzoeker zou kunnen genieten van een probatie-uitstel. De toelichting van verzoeker hieromtrent kan geen aanleiding geven tot de vaststelling dat één van de door hem aangehaalde bepalingen werd geschonden. Verweerder is geenszins verplicht om, indien hij meent dat een vreemdeling, gezien diens eerdere gedragingen, een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde, zijn beslissing omtrent het beëindigen van het verblijf van deze vreemdeling uit te stellen tot een bijkomende veroordeling van deze vreemdeling werd uitgesproken. Het feit dat de strafrechter die verzoeker opnieuw veroordeelde wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen een straf uitsprak van drie jaar, waarvan twee jaar met probatie-uitstel en hieraan de vereiste koppelde dat verzoeker zich residentieel zou laten behandelen voor zijn drugsprobleem, houdt niet in dat de belangenafweging die verweerder doorvoerde gebrekkig is. Verzoekers betoog omtrent de mogelijke gevolgen van een repatriëring – waarbij hij schijnbaar uit het oog verliest dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat – geeft geen aanleiding tot een ander besluit.

Een schending van artikel 44bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Op basis van de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat verweerder rekening hield met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en dat hij besloot dat de eventuele inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker, op basis van het tweede lid van deze verdragsbepaling mogelijk is. Verzoeker maakt, gezien voorgaande vaststellingen, niet aannemelijk dat de belangenafweging die verweerder doorvoerde om tot zijn besluit te komen incorrect of kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

In casu kan verzoeker evenwel niet voorhouden dat hij niet de kans kreeg om zijn situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat hem niet de mogelijkheid werd geboden om inlichtingen of stukken die door hem als nuttig werden beschouwd aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing. Alvorens de bestreden beslissing werd genomen werd hem immers meegedeeld dat de mogelijkheid bestond dat, om “*redenen van openbare orde*”, zijn recht op verblijf zou worden “*ingetrokken*”. Er werd hem meegedeeld dat zijn persoonlijke situatie zou worden onderzocht en dat het daarom belangrijk was dat hij een bijgevoegde vragenlijst op een correcte en complete wijze zou beantwoorden. Het gegeven dat strikt juridisch gezien er geen sprake is van een “*intrekking*” (ex tunc), doch van een beëindiging (ex nunc) van het verblijfsrecht van verzoeker en dat verweerder geen melding maakte van een wetsbepaling is niet van die aard dat kan worden besloten dat verzoeker niet zou hebben kunnen begrijpen dat verweerder overwoog om hem niet langer tot een verblijf in België toe te laten. Dit te meer daar in de brief die bij de vragenlijst was gevoegd ook melding wordt gemaakt van een verbod op toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd in zijn stelling dat het begrip “*openbare orde*” waarnaar in voormeld schrijven wordt verwezen “*vaag*” is, zodat hij niet kon weten wat verweerder overwoog te doen. Verzoekers betoog dat het toetsingscriterium “*dwingende redenen van openbare orde*” is, is, zoals reeds werd vastgesteld bij de bespreking van het eerste middel, incorrect. De vermeldingen in het schrijven dat verzoeker op 14 februari 2019 ter kennis werd gebracht zijn voldoende duidelijk. Verzoeker, die op het ogenblik dat de vragenlijst hem werd overhandigd in de gevangenis zat en die reeds verscheidene malen werd veroordeeld voor ernstige feiten kan niet stellen niet te hebben begrepen naar welke problemen van openbare orde verweerder verwees en wat diens doelstelling was. Hij kan bijgevolg ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij niet kon inschatten welke gegevens belangrijk zouden kunnen zijn omdat hij onvoldoende was geïnformeerd omtrent de bedoelingen van verweerder. Er moet hierbij worden benadrukt dat verweerder specifiek vragen stelde omtrent de gegevens die van belang konden zijn en verzoeker ruim de tijd kreeg om hierop te antwoorden en eventueel de hulp van een raadsman in te roepen. Verweerder heeft verzoeker ook expliciet gevraagd of hij een aandoening had, of hij bewijzen van een behandeling kon voorleggen en of er redenen waren waarom hij niet naar Marokko kon terugkeren. Verzoeker had dus ruim de mogelijkheid om zijn verslavingsproblematiek en zijn eventuele wens om deze in België te laten behandelen mee te delen. Het gegeven dat verzoeker naderhand, toen de strafrechter aangaf dat hij zou kunnen genieten van probatie-uitstel voor een deel van de gevangenisstraf indien hij een ontwenningsskuur volgde, dus nadat de bestreden beslissing was genomen, een groter belang ging hechten aan het volgen van een ontwenningsskuur impliceert niet dat hij niet deugdelijk werd gehoord.

Louter ten overvloede moet nogmaals worden gesteld dat verzoeker daarenboven niet aantoont dat hij, indien hij nog meer duiding had gekregen inzake verweerders precieze bedoelingen, nog echt nuttige bijkomende gegevens kon aanbrengen die verweerder ervan hadden kunnen weerhouden de bestreden beslissing te nemen. Hierbij moet worden herhaald dat verweerder de mogelijkheid dat verzoekers vriendin hem niet zou kunnen vervoegen in Marokko in aanmerking heeft genomen. Verweerder motiveerde ook dat verzoeker als volwassen persoon wordt geacht in Marokko zelf in een inkomen te voorzien en dat ook niet blijkt dat zijn familie in België hem bij het heropbouwen van zijn leven in Marokko niet zou kunnen ondersteunen, door financiële steun en eventueel ook door het aanspreken van familieleden en/of vrienden of kennissen die zij nog hebben in het herkomstland, zodat zijn bewering dat hijzelf in Marokko geen verwanten of kennissen heeft niet nuttig is. Er blijkt derhalve zelfs niet dat verzoeker enig belang heeft bij zijn grief inzake de miskenning van de hoorplicht.

Een schending van de hoorplicht kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot

nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK